

omtalt, vil jeg slutte med at sige, at Arbejdet i vor Landsdel er godt begyndt og er gaaet godt hidtil, og vi fortrøster os ogsaa til, at det videre Forløb maa blive af samme heldige Art, thi derved vil Forholdene hurtigt falde til Ro, og det vil hurtigt opnaas, at vi faar Fred og gode Forhold i vor Landsdel.

Sporon-Fiedler: Partiets Grundlinie er afstukket af vor Gruppes Formand, det ærede Medlem Hr. Pitzner, i den udmærkede Tale, som han som vor Ordfører knyttede til Finanslovsforslaget. Jeg skal derfor kun knytte ganske faa Bemærkninger til dette. Det viser kun faa Forhøjelser, men paa den anden Side desværre endnu færre Nedsættelser. Vi lever imidlertid stadig i en Overgangstid, og man maa gøre sig fortløbig med den Tanke, at det varer noget, inden det hele kan komme i en anden Skure. Jeg maa dog her udtale min Beklagelse over en Passus, der efter min Mening alt for jævnlig kommer igen i Finanslovsforslaget: samme Beløb som for tidligere Finansaar. Det vil blive ganske nødvendigt at nedbringe Udgifterne, men jeg er ogsaa ganske overbevist om, at den nuværende høje Regering har sin fulde Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Som jeg sagde i Foraaret ved tredie Behandling af Finansloven, tvivler jeg ingenlunde om, at alle Medlemmer af den nuværende høje Regering er besjælet af Følelsen af, at nu skal og maa der spares; men det vil yderligere, som jeg ogsaa sagde, være nødvendigt at indpode denne sunde og formaalstjenlige Tanke i Centraladministrationens Embedsmænd, saaledes at de kan medarbejde paa dette gode Formaal. Ikke mindst maa de Arkitekter, der arbejder for Staten, efterhaanden komme ind paa at have et mere fornuftigt Blik for Finanserne. Jeg antager, at saa grølle Tilfælde som Jernbaneskolen og det nye Militærsygehus ikke vil gentage sig. I det hele og store tror jeg, det vil være nødvendigt at pege paa, at man maa passe betydeligt bedre paa, end man tidligere har gjort.

Den højtærede Statsminister talte om, at han saa det nødvendige i at skaffe Balance. Jeg tvivler en lille Smule om, at Nedbringelse af Udgifterne alene vil kunne gøre det. Vi maa sikkert se os om efter en Forøgelse af Indtægterne. En Forøgelse af den direkte Beskatning turde vel efterhaanden have vist sig at være en umulig Vej at betræde. Det er allerede mange Aar siden, Venstres Ordfører i det andet høje Ting, Hr. Dalsgaard, udtalte,

at de direkte Skatters Højde havde naaet det tilladeliges Grænser. Vi er siden da gaaet længere frem ad den Vej og maa altsaa nu efter den ærede Landstingsmands Mening være inde paa det utilladelige. Efter den Tid har den tidligere Finansminister Dr. Brandes udtalt, at det vilde være umuligt at komme højere, thi naar man tog en Mands fulde Indtægt som Skat, kunde man jo billigvis ikke naa længere frem ad den Vej. Der er ganske vist en Mulighed for at faa større Skat ad den Vej, men jeg er ikke ganske sikker paa, at man vil betræde den. Naar man ikke kan komme højere op med Sætserne, vil man kunne gaa længere ned i Befolkningslagene med den direkte Beskatning. Jeg for mit personlige Vedkommende kunde godt se, at der var noget formaalstjenligt deri. Jeg tror nemlig ikke, at store Dele af Befolkningen vil faa den rette Forstaaelse af hele Statshusholdningens Vanskeligheder, hvis de ikke føler disse Vanskeligheder som et Skattestryk. Jeg tror, at i pædagogisk Henseende vilde det ikke være nogen Skade til. Der er jo ikke Tale om at tage store Beløb, men jeg kunde tænke mig, at man dog i noget højere Grad end nu vilde, set fra Statskassens Standpunkt, kunne se sin Regning ved at tage noget mere Skat for at gøre store Dele af Befolkningen mere interesserede i en fornuftig Statshusholdning, end de er i Øjeblikket. Jeg tror ikke, at vi, som mit Partis Ordfører ogsaa har paa-peget, kommer udenom en forøget indirekte Beskatning. Vi er absolut steinte for om ikke at naa det samme Forhold mellem indirekte og direkte Skatter som tidligere, saa i alt Fald at søge hen derimod. Jeg tror ikke, at vi kommer udenom en forøget indirekte Beskatning, for jeg tror simpelt hen ikke, det vil være muligt at nedbringe Udgifterne til et saadant Punkt, at vi kan undvære den, naar man, som det altsaa gentagne Gange er sagt baade i Landstinget af Venstres Ordfører og af Finansminister Brandes, ikke kan forøge den direkte Beskatning. Det er jo ikke saa forfærdelig mange Aar siden, at Slagordet „den fattige Mands Snaps“ gik sin Sejrsgang over Landet og lød fra alle Landes Talerstole. Hvis man den Gang havde optraadt som Spaamand og havde sagt, at det kunde saamænd godt være, at man i Løbet af en halv Snes Aar vilde faa Skatten forhøjet til det fyrretyvedobbelte, vilde man rimeligvis være blevet forlangt tvangsindlagt